

Arrest

nr. 177 625 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die loco advocaat J. VANKERCKHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 22 januari 2015 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in haar hoedanigheid van EU-zelfstandige.

1.2. Op 2 juni 2015 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt op 1 juni 2016 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekende partij wordt hiervan op 7 juni 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

*Naam: B., D. N. (...)
Nationaliteit :Bulgarije
Geboorteplaats: P. (...)*

*Geboortedatum : (...)1990
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 22.01.2015. Hij verkreeg de bijlage 8 op 23.04.2015 en de E-kaart op 02.06.2015. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. De situatie van betrokkene blijkt intussen echter geheel gewijzigd.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: een brief van Zenito, een fiscaal attest, een attest van aansluiting bij Zenito en een volledig uittreksel van de KBO van N. R. (...). Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van het KB van 08.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld (d.m.v. een vragenlijst) en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaatsvindt (de vragenlijst omvatte niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige) waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige (van 18.02.2015 tot 29.06.2015).

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Aangezien betrokkene zijn verblijfsrecht onder valse voorwendsels bekam gezien hij geen zelfstandige activiteit uitoefent en werd vastgesteld door het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der zelfstandigen dat de aansluiting als zelfstandige onterecht was, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig het rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' kunnen geen rechten worden ontleend aan eventuele aanwezige humanitaire elementen die een gevolg waren van een frauduleus bekomen verblijfsrecht. Het element fraude is wel degelijk een verzwarend element die de beëindiging van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Betrokkene heeft mogelijk wel een reguliere activiteit uitgebouwd maar dit doet geen afbreuk aan het feit dat hij op het moment van het erkennen van het verblijfsrecht geen effectieve zelfstandige activiteit uitoefende en hij dus het verblijfsrecht verkreeg op basis van misleidende informatie. De reguliere activiteit ging immers van start tijdens irregulier verblijf. Er kunnen geen rechten ontleend worden aan eventuele een economische activiteit, bestaansmiddelen of humanitaire elementen die gedurende onrechtmatig bekomen verblijf werden opgebouwd of bekomen. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als zelfstandige bekomen op 23.04.2015 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de gemachtigde om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat gericht is tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids-beginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partij géén zelfstandige activiteit uitoefent en ze zich daarvoor uitsluitend baseert op de vragenlijst van de RSVZ. De bestreden beslissing, die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, is louter gebaseerd op een onderzoek dat werd gevoerd door het RSVZ. In dit onderzoek stelt het RSVZ dat de vragenlijst die verzoekster heeft ingevuld niet voldoende bewijskrachtige gegevens omvat die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Het is dus louter omdat de toegestuurde vragenlijst onvoldoende werd ingevuld, dat het RSVZ oordeelde dat een schrapping diende plaats te vinden.

Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe de verwerende partij uit het bericht van de RSVZ wettig kan afleiden dat er in casu sprake zou zijn van "valse" of "misleidende" informatie. Integendeel tot hetgeen verwerende partij beweert in de nota met opmerkingen, heeft de RSVZ niet vastgesteld dat er geen effectieve activiteiten plaatsvonden, louter stelt zij dat onvoldoende gegevens werden naar voren gebracht. Als al enig besluit aan de brief van de RSVZ kan worden gehecht, is het hoogstens dat er "niet voldoende" informatie naar voren werd gebracht.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit is in casu niet gebeurd, zodat de aangehaalde normen en beginselen geschonden werden.

In het kader van artikel 42septies van de vreemdelingenwet berust de bewijslast van een intentioneel element in hoofde van de burger van de Unie of diens familielid bij de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen steun vindt in de parlementaire voorbereiding, waarin onder meer het volgende wordt gesteld: "De enige uitzondering op deze overgangsbepaling heeft betrekking op de gevallen van fraude die worden bedoeld in artikel 42septies, omdat dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe «Fraus omnia corrumpit»" (Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006- 2007, DOC 51 2845/001, p. 76). De rechtspraak van het Hof van Cassatie leert op zijn beurt dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" het bestaan van bedrog veronderstelt en dat bedrog kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 3 oktober 1997, Arr.Cass. 1997, 386). Die kwade trouw in hoofde van verzoekster moet bewezen worden. Uit de beslissing en de gegevens van het administratief dossier dient dus te blijken dat de betrokken vreemdeling met het oog op het bekomen van zijn verblijfsrecht wetens en willens "valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten" heeft meegedeeld, "fraude (heeft) gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt (heeft) die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Het is volstrekt onduidelijk hoe de verwerende partij uit het bericht van de RSVZ wettig kan afleiden dat er in casu sprake zou zijn van "valse" of "misleidende" informatie

De verwerende partij gaat blijkbaar uit van een vermoeden van kwade trouw, aangezien zij in haar nota meent dat zij "gelet op het onderzoek van het RSVZ en het duidelijke besluit tot retroactieve schrapping, wel degelijk vermocht te oordelen dat het verblijfsrecht onder valse voorwendsels was bekomen". De retroactieve schrapping heeft echter enkel tot gevolg dat verzoekster wordt geacht nooit een aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds te hebben gehad, maar deze schrapping kan zonder bijkomend onderzoek niet redelijkerwijs worden geherkwalificeerd als het gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het bekomen van een recht op verblijf zoals bedoeld in artikel 42septies.

Indien de bestreden beslissing stelt dat er in hoofde van verzoekende partij fraude is gepleegd of valse of misleidende informatie is verstrekt omtrent bepaalde feiten die de geloofwaardigheid van de

verantwoording die zijn verblijfsrecht in het gedrang brengt, kan verzoekende partij hiermee absoluut niet akkoord gaan !

Verzoekende partij kan hoogstens nalatigheid worden verweten dat ze het einde van haar zelfstandige activiteit niet heeft gemeld, doch is dit géén verplichting volgens de Verblijfswet.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangehaalde schendingen van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangezien de bestreden beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden op dit artikel steunt.

3.3. Artikel 40, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

*1 °hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”*

Aan dit verblijfsrecht kan echter een einde gesteld worden op basis van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat stipuleert wat volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

3.4. Verzoekende partij werd in België ingeschreven als zelfstandige en verkreeg een verblijfsrecht als Unieburger op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1 ° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij werd zoals gesteld op 2 juni 2015 in het bezit gesteld van een E-kaart. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag om een verklaring van inschrijving de volgende stukken heeft voorgelegd:

- een volledig uittreksel van de Kruispuntbank van Ondernemingen van N. R. d.d. 27 december 2013,
- een brief van een Sociaal Verzekeringsfonds (Zenito) d.d. 9 april 2015 waarbij het correcte ondernemingsnummer wordt meegedeeld,
- een fiscaal attest opgesteld door het bevoegde BTW-controlekantoor,
- een attest van aansluiting bij Zenito, waaruit blijkt dat verzoekende partij als zelfstandige vanaf 18 februari 2015 is aangesloten bij dit sociaal verzekeringsfonds.

In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekende partij op grond van voormelde documenten aan de gemachtigde liet uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. Deze documenten waren van doorslaggevend belang bij het toekennen van het verblijfsrecht, omdat overeenkomstig artikel 50, §2, 2° van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen verkrijgen. De gemachtigde stelt dat het Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen (hierna: RSVZ) een onderzoek heeft verricht naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van de verzoekende partij door middel van een vragenlijst, en dat deze instantie tot de conclusie is gekomen dat er geen effectieve activiteit plaatsvindt, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten.

Uit het voorgaande leidt de gemachtigde af dat verzoekende partij het verblijfsrecht heeft verkregen onder valse voorwendsels en dat zij nooit een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Om die reden besluit de gemachtigde dat een einde te worden gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij op grond van artikel 42septies. Hierbij merkt de gemachtigde eveneens op dat overeenkomstig het rechtbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" geen rechten kunnen worden ontleend aan een eventuele economische activiteit, bestaansmiddelen of humanitaire elementen die gedurende het onrechtmatig verblijf werden opgebouwd of verkregen.

3.5. Wanneer een Unieburger niet langer voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn verblijf, bv. omdat hij niet langer een zelfstandige activiteit uitoefent, kan er krachtens artikel 42bis van de Vreemdelingenwet een einde aan zijn verblijf worden gesteld. Artikel 42bis, § 3 van de Vreemdelingen-wet voorziet dat de verwerende partij bij de beëindiging van het verblijfsrecht rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, dienst leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst (zgn. evenredigheidsstoets).

Wanneer wordt vastgesteld dat een zelfstandige activiteit werd voorgewend om een verblijfsrecht te verkrijgen, dan kan het verblijfsrecht worden beëindigd op basis van het hoger geciteerde artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

In casu besloot de gemachtigde om het verblijf van verzoekende partij te beëindigen op basis van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet omdat hij meent dat verzoekende partij haar verblijfsrecht onder valse voorwendsels verwierf. De verwerende partij motiveert daarbij dat fraude een verzwarend element is voor de beëindiging van het verblijfsrecht en dat overeenkomstig het rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" er geen rechten worden ontleend aan eventuele aanwezige humanitaire elementen die een gevolg waren van een frauduleus verkregen verblijfsrecht. Er kunnen geen rechten worden ontleend aan een eventuele economische activiteit, bestaansmiddelen of humanitaire elementen die gedurende een onrechtmatig verkregen verblijf werden opgebouwd of verworven.

In dit kader wijst verzoekende partij erop dat zij een zelfstandige activiteit uitoefende tot juni 2015, hetgeen zij staft met stukken gevoegd aan het verzoekschrift. Zij is daarna gestart als werknemer en geeft toenalstig te zijn geweest daar ze het einde van haar zelfstandige activiteit niet heeft gemeld.

Het is verzoekende partij evenwel volstrekt onduidelijk hoe de verwerende partij uit het administratief dossier kan afleiden dat er in casu sprake zou zijn van "*valse*" of "*misleidende informatie*" of "*fraude*". De gemachtigde baseert zich dienaangaande enkel op een onderzoek dat werd gevoerd door het RSVZ. In dit onderzoek wordt echter enkel gesteld dat de vragenlijst die zij heeft ingevuld, niet voldoende bewijskrachtige gegevens omvat die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. De verzoekende partij stelt vast dat uit dit onderzoek niet kan worden afgeleid dat zij geen zelfstandige activiteit heeft uitgevoerd, enkel dat dienaangaande onvoldoende informatie werden aangebracht. Eveneens haalt verzoekende partij aan dat de retroactieve schrapping bij het Sociaal Verzekeringsfonds enkel tot gevolg heeft dat zij wordt geacht nooit een aansluiting bij een dergelijk fonds te hebben gehad. Verzoekende partij meent dat zonder bijkomend onderzoek deze retroactieve schrapping niet redelijkerwijs kan worden geherkwalificeerd als het gebruik van valse of misleidende informatie met het oog op het verwerven van een recht op verblijf.

3.6. Blijkens het administratief dossier stoelt de gemachtigde zijn beslissing op een schrijven van het RSVZ van 31 augustus 2015 aan het Sociaal Verzekeringsfonds Zenito waarin staat vermeld wat volgt:

"De betrokkene heeft op 17/2/15 een aansluitingsverklaring ondertekend bij uw sociaal verzekeringsfonds als werkend vennoot bij BVBA N. R. (0543.623.335) met ingang van 18/2/2015. Hij/zij werd verzocht een vragenlijst in te vullen die hij/zij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het RSVZ. In toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende het sociaal statuut der zelfstandigen, wordt onder "zelfstandige" immers verstaan eenieder die in België een beroepsactiviteit uitoefent zonder hierbij verbonden te zijn door een arbeidsovereenkomst of statuut.

Het dossier van betrokkene bevat onvoldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit.

Bijgevolg dient de aansluiting van de betrokkene bij uw sociaal verzekeringsfonds te worden geschrapt van 18/2/15 tot 29/6/15.

Wij verzoeken u om betrokkene van deze beslissing in kennis te stellen."

3.7. De verwerende partij heeft in haar nota met opmerkingen het volgende geopperd naar aanleiding van de argumenten van verzoekende partij:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het redelijkheidsbeginsel,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Ter ondersteuning meent verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zich niet zomaar op de informatie van het RSVZ kon beroepen, en er zou ook niet afdoende zijn aangetoond dat er sprake is van fraude.

Verweerder laat gelden dat het gegeven dat de schrapping retroactief is gebeurd, afdoende aanduidt dat verzoekende partij bij de aanvraag van haar verblijf zich heeft gesteund op valse voorwendsels, zonder dewelke zij haar verblijfsrecht niet zou hebben verkregen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve terecht toepassing gemaakt van art. 42septies van de Vreemdelingenwet voor de beëindiging van het verblijfsrecht.

Zulks wordt ook bevestigd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het is inderdaad niet betwist dat verzoeker bij zijn verklaring tot afgifte van de verklaring van inschrijving als zelfstandige de hiertoe vereiste stukken voorlegde en dat de voorlegging van deze stukken doorslaggevend was voor de afgifte van de E-kaart als zelfstandige. De Raad stelt echter vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet zozeer van oordeel is dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken vals of vervalst zijn, doch wel dat deze stukken vanaf het begin niet overeenstemden met een daadwerkelijke zelfstandige activiteit in België en dat hij aldus door de voorlegging van deze stukken werd misleid.

De Raad merkt op dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet louter toepasbaar is indien een burger van de unie op basis van valse stukken een verblijfsrecht heeft verkregen, doch evenzeer indien misleidende informatie werd gebruikt, fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen werden gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht. Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van documenten waaruit moet blijken dat hij als zelfstandige actief is en achteraf wordt vastgesteld dat hij geen daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige kan aantonen en bepaalde documenten hem bijgevolg onterecht werden afgegeven of de realiteit niet correct weergeven, kan verweerder, in redelijkheid, oordelen dat misleidende informatie werd gebruikt die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van dit verblijfsrecht." (RvV nr. 142.037 dd. 27.03.2015)

Zie in die zin ook:

"Uit dit schrijven kan niet anders dan afgeleid worden dat de verzoekende partij retroactief geschrapt werd als zelfstandige omdat geen zelfstandige activiteit werd uitgevoerd. Het komt de verwerende partij toe, indien vastgesteld wordt dat de stukken die dienen overgelegd worden in toepassing van artikel 50 § 2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit), onjuist zijn en niet de realiteit bevatten die de stukken suggereren, verblijfsrechtelijke gevolgen aan de onjuistheid van de gegevens te verlenen. Uit het middel blijkt geenszins dat de verzoekende partij ontkent dat zij geen zelfstandige activiteiten ontplooid. Evenmin toont zij aan dat zij de inhoud van voormelde brief die haar inmiddels bekend moet zijn, nu zij inzage kon nemen in het administratief dossier en de bestreden beslissingen er naar verwijzen, betwist. De verwerende partij stelt terecht dat in het kader van een aanvraag het de verzoekende partij toekomt alle nuttige gegevens over te maken aan de verwerende partij. De verzoekende partij gaat er ten onrechte vanuit dat het voorleggen van in artikel 50 van het vreemdelingenbesluit vereiste documenten de verwerende partij ertoe verplicht een aanvraag zoals de verzoekende partij indiende positief te beantwoorden indien de feitelijke gegevens van deze documenten niet overeenstemmen met de realiteit." (RvV nr. 134.348 dd. 01.12.2014)

En ook:

“Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing enkel gewag maakt van “recente informatie van de RSVZ” doch dat niet vermeld wordt over welke precieze documenten het handelt, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing voldoende informatie bevat in het licht van de beslissing tot beëindiging van verzoekers verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker er zich kan op verdedigen. [...]Mocht verzoeker het administratief dossier geraadpleegd hebben, dan zou hij kennis genomen hebben van voormelde brieven en kon hij zo nodig hieromtrent nog verweer ontwikkelen ter terechtzitting, quod non. [...]De Raad acht het concluderend niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat verwerende partij verblijfsrechtelijke gevolgen verbindt aan een schrijven van een overheidsinstelling waarin tot de retroactieve schrapping als zelfstandige van verzoeker werd besloten. Noch de schrapping als zelfstandige noch de rechtzetting van een schrapping als zelfstandige behoort tot de bevoegdheid van verwerende partij, zodat de Raad niet inziet waarom verwerende partij in deze een grondiger onderzoek had dienen te verrichten. Het was zaak van verzoeker om stappen te ondernemen bij het RSVZ en het Xerius Sociaal Verzekeringsfonds om de beslissing tot schrapping als zelfstandige te laten herzien. Hiervan wordt geen bewijs geleverd.” (RvV nr. 113 116 van 30 oktober 2013) De schrapping door het RSVZ is er immers niet gekomen om reden dat verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst niet voldoende bewijskrachtige gegevens heeft voorgebracht die ijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige.

Zoals ook blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad, dient de gemachtigde van de staatssecretaris gevolgen te verlenen aan deze retroactieve schrapping, dewelke impliceert dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken vanaf het begin niet overeenstemden met een daadwerkelijke zelfstandige activiteit in België en dat de gemachtigde van de staatssecretaris aldus door de voorlegging van deze stukken werd misleid.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging aldus wel degelijk rekening houden met de informatie die zij vanwege het RSVZ heeft verkregen zonder dat hij hierbij zelf nog een onderzoek moet instellen.

De Raad bevestigt in haar rechtspraak dat “Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van documenten waaruit moet blijken dat hij als zelfstandige actief is en achteraf wordt vastgesteld dat hij geen daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige kan aantonen en bepaalde documenten hem bijgevolg onterecht werden afgegeven of de realiteit niet correct weergeven, kan verweerder, in redelijkheid, oordelen dat misleidende informatie werd gebruikt die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van dit verblijfsrecht.” (R.v.V. nr. 142.037 dd. 27.03.2015)

Verzoekende partij haar beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden diende te worden beëindigd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheids-zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.8. Verzoekende partij haalt terecht aan dat in het kader van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, de bewijslast van een intentioneel element in hoofde van de burger van de Unie of diens familielid bij de gemachtigde berust.

De invulling van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt, blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing, duidelijk verbonden aan de draagwijdte van het adagium ‘*fraus omnia corrumpit*’. Dit blijkt ook uit de parlementaire voorbereidingen waarin onder meer wordt gesteld dat “*artikel 42septies*” als “*motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe ‘Fraus omnia corrumpit’*” (Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, DOC 51 2845/001, p. 76).

Het Hof van Cassatie erkent het adagium ‘*fraus omnia corrumpit*’ als algemeen rechtsbeginsel. Het houdt in dat de dader van een bedrieglijke handeling geen voordelen uit zijn bedrog kan halen. De toepassing ervan veronderstelt het bestaan van bedrog, kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen (Cass. 16 juni 1987, A.C. 1986-87, nr. 627; 29 mei 1980, A.C. 1979-80, nr. 612). Aldus moet er voldaan zijn aan twee voorwaarden: enerzijds moet degene tegen

wie dat beginsel wordt aangevoerd door een fout de rechten van anderen hebben geschaad (objectief criterium) en anderzijds moet die fout met bedrieglijk opzet zijn begaan (subjectief criterium; jaarverslag Hof van Cassatie van België 2011, p. 19; te raadplegen op <http://justitie.belgium.be>).

De kwade trouw in hoofde van verzoekende partij moet worden bewezen. Uit de beslissing en de gegevens van het administratief dossier dient dus te blijken dat de betrokken vreemdeling met het oog op het verwerven van diens verblijfsrecht wetens en willens *“valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten”* heeft meegedeeld, *“fraude (heeft) gepleegd of andere onwettige middelen (heeft) gebruikt die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”* Het is aan de verwerende partij hierover op precieze wijze te motiveren.

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering op dit punt dubbelzinnig is. Vooreerst stelt de gemachtigde dat de situatie van verzoekende partij *“geheel gewijzigd”* is, hetgeen strijdt de vereiste van het aantonen van een bedrieglijk opzet.

Verder dringt zich de vaststelling op, zoals verzoekende partij terecht oppert in haar verzoekschrift, dat *“volstrekt onduidelijk (is) hoe de verwerende partij uit het bericht van de RSVZ wettig kan afleiden dat er in casu sprake zou zijn van “valse” of “misleidende” informatie”*.

In voormelde brief wordt immers aangehaald dat verzoekende partij zou zijn verzocht om een vragenlijst in te vullen en om die samen met de nodige bewijsstukken terug te sturen naar het RSVZ. Volgens het RSVZ omvatte *“Het dossier”* – waarmee onmiskenbaar wordt verwezen naar de vragenlijst die de verzoekende partij heeft ingevuld, en de eventuele bewijsstukken die hierbij werden voorgelegd – *“onvoldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit”*.

De Raad stelt vast dat deze informatie niet volstaat om met de vereiste zorgvuldigheid te besluiten dat verzoekende partij *“nooit”* een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. De informatie volstaat evenmin om op deugdelijke wijze te stellen dat verzoekende partij het verblijfsrecht onder *“valse voorwendsels”* heeft verworven of dat er fraude is gepleegd.

3.10. In de nota met opmerkingen wordt aangehaald dat het gegeven dat de schrapping bij het Sociaal Verzekeringsfonds retroactief is gebeurd, afdoende aanduidt dat verzoekende partij zich bij de aanvraag van haar verblijf heeft gesteund op valse voorwendsels, zonder dewelke zij haar verblijfsrecht niet zou hebben verkregen. Verwerende partij merkt op dat de schrapping immers impliceert dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken vanaf het begin niet overeenstemden met een daadwerkelijke zelfstandige activiteit in België. Hieruit blijkt dat de gemachtigde door het neerleggen van de voormelde stukken werd misleid. Dienaangaande wordt verwezen naar en geciteerd uit een drietal arresten van de Raad.

De Raad wenst in de eerste plaats te benadrukken dat elke zaak individueel dient te worden beoordeeld. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak (cf. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

Daarenboven stelt de Raad vast dat in casu door het RSVZ, na onderzoek, enkel werd vastgesteld dat *“Het dossier van betrokkene [...] onvoldoende bewijskrachtige gegevens [bevat] die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit.”* Verzoekende partij merkt terecht op dat het RSVZ niet heeft vastgesteld dat er *“geen effectieve activiteit plaatsvindt”*. De Raad merkt tevens op dat het RSVZ niet heeft vastgesteld dat verzoekende partij *“nooit”* een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend.

De Raad merkt op dat een retroactieve schrapping, zoals verzoekende partij terecht aanhaalt, enkel tot gevolg heeft dat verzoekende partij wordt geacht nooit een aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds te hebben gehad.

In tegenstelling tot hetgeen wordt aangehaald in de nota met opmerkingen, kan deze schrapping dan ook niet zonder bijkomend onderzoek en bijkomende motivering redelijkerwijs worden geherkwalificeerd als het gebruik van valse of misleidende informatie of het plegen van fraude met het oog op het verwerven van een recht op verblijf zoals bedoeld in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. Voormeld verweer impliceert dat verwerende partij uitgaat van een vermoeden van kwade trouw, hetgeen niet strookt met de bewijslast die in casu rust op de verwerende partij.

Waar verwerende partij nog aanhaalt dat de schrapping louter te wijten is aan het gegeven dat verzoekende partij aan het RSVZ onvoldoende gegevens heeft bezorgd, en zij erop lijkt te wijzen dat het dan ook aan verzoekende partij toekwam om stappen te ondernemen bij het RSVZ en het Sociaal Verzekeringsfonds om de beslissing tot schrapping als zelfstandige te laten herzien, en het dus niet aan de gemachtigde toekwam om dienaangaande verder onderzoek te verrichten, merkt de Raad in eerste plaats op dat hiermee op zich evenmin afbreuk wordt gedaan aan de bovenstaande vaststelling dat uit de informatie van het RSVZ die zich in het administratief dossier bevindt, niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij het verblijfsrecht heeft verkregen "*onder valse voorwendels*".

Daarnaast wijst de Raad er nogmaals op dat bij de beëindiging van een verblijfsrecht in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, de bewijslast van een intentioneel element in hoofde van de burger van de Unie of diens familielid bij de gemachtigde berust. Het komt dan ook de gemachtigde toe om dienaangaande verdere informatie te vergaren om het bedrog aan te tonen. Door in de nota met opmerkingen te insinueren dat het in dergelijk geval aan de verzoekende partij toekomt om stappen te ondernemen bij het RSVZ en het Sociaal Verzekeringsfonds om de retroactieve schrapping te laten herzien, keert de verwerende partij in wezen de bewijslast om.

3.11. De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet uitging van een zorgvuldige feitenvinding door op grond van het enkel schrijven van het RSVZ te besluiten dat verzoekende partij haar verblijfsrecht onder "*valse voorwendels*" heeft verworven. Er is niet tegemoet gekomen aan de op verwerende partij rustende bewijslast. De verwerende partij kon bijgevolg op deze enkele grond niet in redelijkheid stellen dat er sprake is van fraude en vervolgens toepassing maken van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*". Het eerste middel is gegrond en geeft aanleiding tot de vernietiging van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3.12. Het gegeven dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekende partij op 7 juni 2016 werd betekend niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige en redelijke wijze te hebben nagegaan of zij haar recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kon behouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES